

ΣΟΥΠΕΡ ΜΠΑΣΚΕΤΕΣ

No 1

ΤΟ ΤΟΥΡΝΟΥΑ ΑΡΧΙΖΕΙ!

Alberto Casamayor

εικονογράφιση

Palma&Kako

διόπτρα

Για τον ξάδελφό μου Χουάνμα
και για εκείνα τα εξτρεμαδουρικά καλοκαίρια
που άκουσαν τα παιδικά μας όνειρα...
A. K.

Εδώωω!

ΕΙΜΑΙ Ο ΤΖΟΕΛ,
ΕΙΜΑΙ ΕΝΝΙΑ ΧΡΟΝΩΝ ΚΑΙ ΜΕΧΡΙ
ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΜΕΡΙΚΕΣ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ,
ΔΕΝ ΜΟΥ ΑΡΕΣΕ ΚΑΝ ΤΟ ΜΠΑΣΚΕΤ.
ΑΛΛΑ ΝΑ ΜΕ ΤΩΡΑ...

Τα καλάθια που καταφέρνω να βάλω είναι τόσο λίγο που οποιοσδήποτε συμπαίκτης μου θα προτιμούσε να δώσει πάσα σε ουραγοτάγκο παρά σ' εμένα.

Ο Μπερμούντες, που είναι ο πόιντ γκαρντ της ομάδας και ο καλύτερος φίλος μου, πάει να κάνει προσποίηση, αλλά είναι πολύ άτυχος· η μπάλα αναπηδά στο πόδι του και του φεύγει.

Ταπ, ταπ, η μπάλα έρχεται προς το μέρος μου. Μένουν πέντε δευτερόλεπτα.

Την πιάνω! Γιατί τη ζητούσα σε όλο τον αγώνα;

Έχω πεθάνει από τον φόβο μου!

Το κοινό φωνάζει, μια κυρία τινάζει τα χέρια της ψηλά και το σαλάμι από το σάντουιτς της εκτοξεύεται!

Ο προπονητής ουρλιάζει:

«Σούταρεεεεε!»

Τρέμω ολόκληρος.

Ο ψηλότερος παίκτης της αντίπαλης ομάδας, που εμένα μου φαίνεται σαν τρεις καμηλοπαρδάλεις μαζί, τεντώνει τα χέρια του για να μπλοκάρει το καλάθι.

Τέσσερα δευτερόλεπτα!

Γυρνάω για να μη μου κλέψει την μπάλα.

Σούταρεεεεεε!

Σουτάρω με την πλάτη γυρισμένη στο καλάθι.
Όλος ο κόσμος μοιάζει να κινείται σε αργή κίνηση... Η μπάλα ανεβαίνει και κάνει καμπύλη μπροστά από τον πίνακα του σκορ και το χρονόμετρο.

Δύο δευτερόλεπτα!

Αρχίζει να κατεβαίνει...

Καταλαβαίνω ότι δεν πλησιάζει καν το καλάθι.

Σούταρε!

Σούταρε!

Όχι! Όχι αυτός!

Όχι! Όχι αυτός!

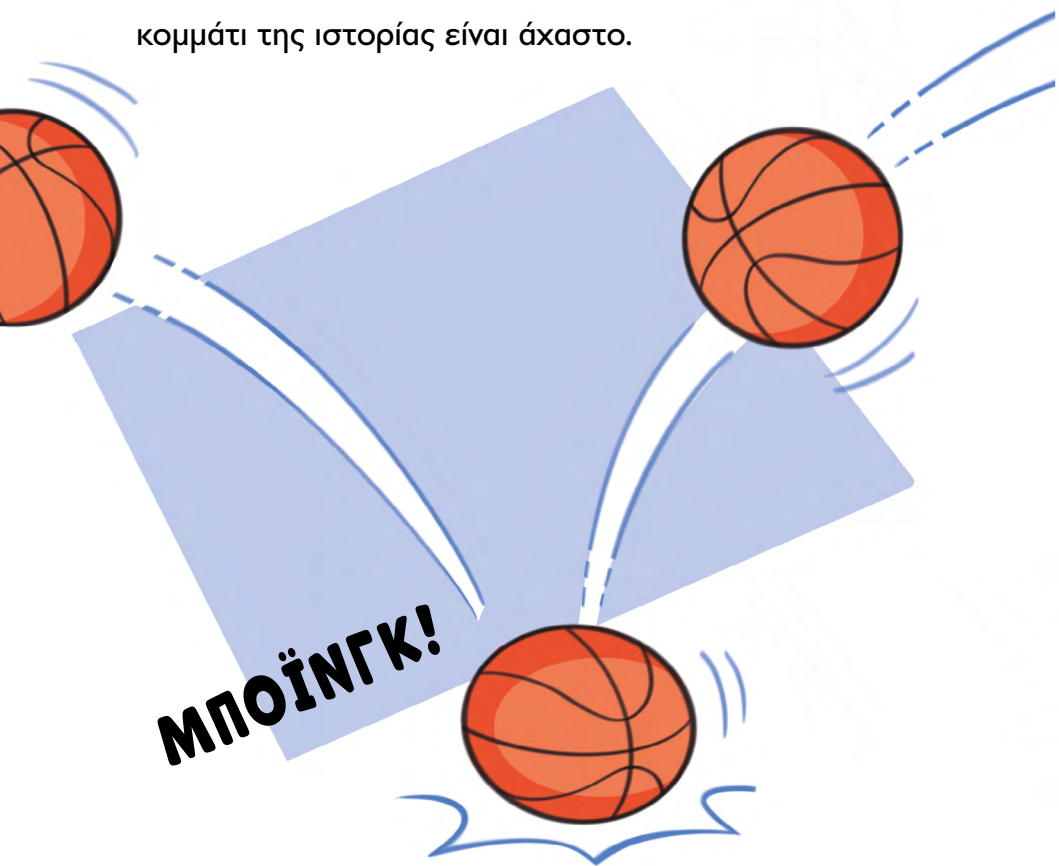
Θα χάσουμε το πρωτάθλημα.

Αλλά για μισό λεπτό... Όπως σας είπα, ούτε που μου άρεσε το μπάσκετ παλιά.

Θέλετε να μάθετε πώς άρχισαν όλα;

Και τι έφερε εμένα και τα φιλαράκια μου στον μεγάλο τελικό του Τουρνουά Μπάσκετ Νέων της πόλης μας, που έχει χορηγό τα Ζουμερά Φασόλια, «Το χορτοφαγικό μπέργκερ των ονείρων σας»;

Λοιπόν, ας πάμε μερικές μέρες πίσω – γιατί αυτό το κομμάτι της ιστορίας είναι άχαστο.

Εγώ είμαι αυτός.

Τίποτα δεν μου αρέσει περισσότερο από τα κόμικς με τον Κύριο Ταλαντούχο.

Είναι ο αγαπημένος μου σούπερ ήρωας, γιατί καταφέρνει να ξεφεύγει από όλες τις παγίδες, ό,τι και να συμβαίνει.

Ονειρεύομαι να επισκεφτώ κάποτε μια έκθεση κόμικς, αλλά οι γονείς μου είναι ελεύθεροι επαγγελματίες κι έτσι δεν έχουν ποτέ ούτε χρόνο ούτε χρήματα για να πάμε.

Θα σας πω ένα μυστικό!
Όταν είμαι στο δωμάτιό μου, φτιάχνω μπαλάκια από τα χαρτάκια των μάφιν και τα πετάω στο καλάθι με την πλάτη γυρισμένη! Και μερικές φορές μπαίνουν. Καλά, μόνο δύο φορές έχουν μπει... σε όλη μου τη ζωή...

Είναι η πρώτη Πέμπτη της σχολικής χρονιάς, λίγες εβδομάδες πριν από το σουτ που σας έλεγα προηγουμένως, και έχουμε Γυμναστική.

Την ώρα που αλλάζουμε στα αποδυτήρια, μαθαίνουμε ότι ο γυμναστής μας –που όλοι τον λέμε Πίθικους, ή π.ΘΚ. γιατί πιστεύουμε ότι ζούσε προτού εμφανιστούν οι δεινόσαυροι στη Γη– **βγαίνει στη σύνταξη!**

«Είναι τραγικό!» λέω στον Μπερμούντες.

«Ναι, ήταν τύπος με μεγάλη ΚΑΡΔΙΑ· μας περνούσε στο μάθημα χωρίς δικιά μας προσπάθεια ΚΑΜΙΑ».

Εγώ κι ο Μπερμούντες θεωρούμε υπερεκτιμημένο το μάθημα της Γυμναστικής.

Και ο κύριος Πίθικους συμφωνούσε.

Αν καταφέρναμε να κρατάμε τη σειρά μας και να τρέχουμε στο προαύλιο χωρίς να τραυματιζόμαστε, μας έβαζε καλούς βαθμούς.

Ακόμα κι αν δεν τρέχαμε και απλώς δεν τραυματιζόμασταν, πάλι μας έβαζε καλούς βαθμούς.

Μια βαθιά φωνή τραντάζει τους τοίχους των αποδυτηρίων και τις λάμπες φθορισμού στο ταβάνι.

Η φωνή ουρλιάζει:

Εϊ!
Με λένε
EBANΣ...

...και μπορείτε
να με φωνάζετε Έβανς,
κύριο Έβανς,
ή, αν προτιμάτε,
Ε! Βανς!

Όρα
να βρούμε
τη φόρμα μας.
Όλοι έξω
σε δύο
γραμμές!!!

Τρέχουμε έξω σαν ποντίκια που το σκάνε από άγριες γάτες και παθαίνουμε το απόλυτο σοκ!

Μπροστά από τους παράλληλους ζυγούς, έχει στηθεί μια κυκλική προπόνηση που περιλαμβάνει άλμα πάνω από έναν ίππο, τούμπα σε δοκό, αιώρηση από κάτι σκάλες και σκαρφάλωμα σε αυτές τις σκάλες για να φτάσουμε σε ένα σχοινί με το οποίο θα ανεβούμε στο ταβάνι.

Δεν έχω ιδέα πώς έγινε αυτό, αλλά για πρώτη φορά στη ζωή μου βρίσκομαι μπροστά μπροστά στη γραμμή.

Όχι, ο κύριος Πίθικους προφανώς δεν του είχε μιλήσει για μένα. Αναστενάζω και κοιτάζω τον ίππο γυμναστικής.

Ορκίζομαι ότι διέταξα τα πόδια μου να τρέξουν και να πηδήξουν, και τα χέρια μου να γραπώσουν τον ίππο και να με σπρώξουν ψηλά αλλά... τα γόνατά μου τρέμουν και τρεκλίζω σπασμωδικά μέχρι τον ίππο.

Θέλω να πηδήξω, αλλά δεν έχω αρκετή φόρα. Τα ιδρωμένα χέρια μου γλιστράνε και...

Όλα γυρίζουν γύρω μου. Αν κόντεψα να σπάσω το κεφάλι μου την πρώτη κιόλας μέρα, πώς θα επιβιώσω ολόκληρη χρονιά από τη γυμναστική;

Όπως σας είπα και προηγουμένως, είναι το καλύτερο φιλαράκι μου.

Σκοντάφτει στα πάντα και όλο πέφτει, αλλά όταν είμαστε μαζί δεν με νοιάζουν καθόλου τα προβλήματα. Ούτε τα τεστ στην Ιστορία, ούτε η ορθογραφία, ούτε οι σχολικές εργασίες.

Όλα φαίνονται διασκεδαστικά.

Όπως θα προσέξατε, αντί να μιλάει σαν κανονικός άνθρωπος, έχει μανία να σκαρφίζεται χάλια στιχάκια με ρίμες.

Αντί για «Καλημέρα», λέει «Καλημέρα, να 'χεις μια γλυκιά Δευτέρα», και τέτοια χαζά.

Οι γονείς του έχουν ένα εστιατόριο με ψυγεία γεμάτα άπειρες στοίβες λιπαρό, μοσχαρίσιο κιμά. Κι αυτό είναι πρόβλημα για τον Μπερμούντες γιατί... ενώ του αρέσουν τα λαχανικά, η μαμά κι ο μπαμπάς του τον ταΐζουν συνέχεια ζαμπόν, μπριζόλες, φιλέτα και μπιφτέκια...

Επίσης, αντιπαθεί τα σπορ – δεν θα τον δείτε ποτέ να τρέχει, εκτός αν θέλει να αποφύγει ένα μπεργκερ!

Η πραγματική του αγάπη είναι η ποίηση.

μπάλες
ταχυδακτυλουργού

μπλουζάκι
με λαχανικά

λυτά
κορδόνια

Τέλος πάντων, αφού έφαγα τα μούτρα μου στη γυμναστική, ήταν η σειρά του Μπερμούντες, ο οποίος πέρασε τον ίππο μπουσουλώντας από κάτω. Κάπως έτσι καταλήξαμε ο κύριος Έβανς να θέλει να δει τους γονείς και των δυο μας το απόγευμα στο γραφείο του.

Ο μπαμπάς μου χτυπάει την πόρτα και μπαίνουμε.

«Οι γιοι σας είναι τόσο ευλύγιστοι όσο ένα μολύβι», λέει ο κύριος Έβανς στους δικούς μας. «Πιο εύκολα τους σπας παρά τους λυγίζεις».

«**Σωστά!**» αναφωνεί η μητέρα του Μπερμούντες, που λέει αμέσως ό,τι σκέφτεται. «Δεν ήρθε τις προάλλες και μου είπε ότι είναι χορτοφάγος; Από δω και πέρα, θα του δίνω λιγότερη σαλάτα και περισσότερο κόκκινο κρέας».

Ο πατέρας του Μπερμούντες –τα φρύδια του είναι τόσο φουντωτά που κρύβουν τα μάτια του– κουνάει την οδοντογλυφίδα, την οποία έχει πάντα στο στόμα, για να δείξει ότι συμφωνεί.

«Είπε περισσότερο κόκκινο κρέας από δω και ΠΕΡΑ;» Ο Μπερμούντες χλωμιάζει. «Νιώθω να ζαλίζομαι λες κι έχω πέσει σε ΜΠΕΤΟΝΙΕΡΑ».

«Πρέπει να αποκτήσουν καλή φυσική κατάσταση. Χρειάζονται λιγότερο ύπνο και περισσότερη γυμναστική!» Ο κύριος Έβανς πίνει καφέ από μια πελώρια κούπα. «Τα παιδιά που κοιμούνται δεν περνούν το μάθημα της Γυμναστικής. Δεν ερχόμαστε εδώ για να κοιμόμαστε!»

Τι πρόβλημα έχει ο κύριος Έβανς με τον ύπνο; Εκείνος δεν έπαιρνε έναν υπνάκο όταν μπήκαμε;...

Όταν επιστρέφουμε στο σπίτι, οι γονείς μου έρχονται στο δωμάτιο για μια κουβεντούλα.

Μάλλον νιώθουν άσχημα επειδή δουλεύουν όλη μέρα και δεν περνάμε πολύ χρόνο μαζί.

Προσπαθούν να με πείσουν όσο πιο ευγενικά μπορούν πόσο σημαντικό είναι να αθλούμαι.

«Το θέμα είναι πως, όταν γυμνάζομαι, ιδρώνουν τα χέρια μου και μετά φοβάμαι να πιάσω τα κόμικς μου για να μη χαλάσω τις σελίδες».

«Μην ανησυχείς, Τζόελ, ξέρω τι θα κάνουμε για να μην έχεις αυτό το πρόβλημα», λέει η μητέρα μου με κατανόηση. «Από δω και πέρα, και μέχρι να βρεις τη φόρμα σου, δεν θα διαβάζεις κόμικς».

Έχω μείνει κάγκελο!

Ξαφνικά, τα μόνα πράγματα πάνω στο γραφείο μου είναι σχολικά βιβλία και τρία μάφιν.

Έχουν απαγάγει τον Κύριο Ταλαντούχο μου!

Τι απέγιναν οι καλοί τρόποι των γονιών μου και οι τύψεις τους που λείπουν όλη μέρα;

Αυτή είναι η χειρότερη μέρα της ζωής μου! Σαν να μην έφτανε αυτό, έχω να κάνω και μια εργασία στη Φυσική!

Ανοίγω το παράθυρο για να πάρω λίγο αέρα. Μια χάρτινη σαίτα μπαίνει πετώντας· η άκρη της με βρίσκει κατευθείαν στο μάτι.

Αυτός είναι ο τρόπος που η Μάλורי, η γειτόνισσά μου, μου στέλνει μηνύματα.

Ξεδιπλώνω τη σαίτα. Όπως συνήθως, βρίσκω ένα μυστήριο μήνυμα. «Προβλέπω δραματικές αλλαγές στη ζωή σου», διαβάζω με το καλό μου μάτι.

Έχει δίκιο. Δεν πρόκειται να αφήσω τον Κύριο Ταλαντούχο κλειδωμένο στο ντουλάπι του σαλονιού.

Την επόμενη μέρα, πετυχαίνω τον Μπερμούντες στην είσοδο του σχολείου. Μου δείχνει το κουτί με το πρωινό του. Αντί για σάντουιτς, η μαμά του του έβαλε δώδεκα κεφτεδάκια.

«Αν δεν γίνουμε σύντομα ΑΘΛΗΤΙΚΟΙ, η μαμά μου θα γίνει ακόμα πιο ΠΙΕΣΤΙΚΗ».

Τότε ακριβώς πέρασε από δίπλα μας ο πρώην γυμναστής μας, ο κύριος Πίθικους.

Ξέρετε ποιον λέω· τον τόσο ηλικιωμένο που λένε ότι γεννήθηκε προτού καν δει ο κόσμος το φως του ήλιου.

Ο κύριος Πίθικους αποφάσισε να περάσει από το σχολείο σήμερα γιατί δεν του αρέσει και τόσο που είναι συνταξιούχος.

Του λέμε το πρόβλημά μας και μας συστήνει εξωσχολικές, αθλητικές δραστηριότητες.

«Λοιπόν, μπορείτε να κάνετε καράτε και μπάσκετ – στο ποδόσφαιρο δεν υπάρχουν κενές θέσεις».

«Και δεν υπάρχει κάτι πιο ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟ, σαν τη Μονόπολη ας πούμε, κάτι χωρίς ΤΡΕΧΑΛΗΤΟ;» ρωτάει ο Μπερμούντες.

